

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 października 2013 r. Przedsiębiorstwo Produkcji (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, aby pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. zapłaciła powódce kwotę 79.580,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i dat wskazanych w pozwie do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powódka podała, że ww. kwoty dochodzi tytułem należności za towar (beton) sprzedany pozwanej w ramach łączących strony stosunków handlowych. Wszystkie faktury VAT zostały pozwanej doręczone, zaś towar, zgodny z zamówieniem, został pozwanej dostarczony i odebrany bez zastrzeżeń. Pozwana nigdy nie kwestionowała należności powódki, niemniej cena dochodzona w sprawie nie została zapłacona, a przedsądowe wezwanie do zapłaty nie przyniosło rezultatu (pozew, k.2-4).

W dniu 29 października 2013 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym nakazał pozwanej zapłacić powódce kwotę 79.580,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi zgodnie z treścią pozwu oraz kwotą 995 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych i kwotą 3617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwóch tygodni albo wnieść w tymże terminie sprzeciw (nakaz zapłaty, k.108).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła skutecznie sprzeciw. Sprzeciw wniosła z brakami (nie podpisany), usuniętymi na skutek wezwania Sądu. W treści sprzeciwu pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Zakwestionowała wysokość należności pieniężnej wskazanej w fakturach VAT, gdyż inne były ustalenia stron co do ceny z podatkiem VAT, jak również termin płatności. Zgłosiła zarzut nienależytego wykonania umowy oświadczając, że powódka nie udowodniła, aby przekazała pozwanej niezbędną dokumentację pozwalającą na dopuszczenie towarów do obrotu handlowego, w tym dokumentację techniczną i aprobaty jakościowe towarów. Oświadczyła, że jeden dokument WZ nie jest w ogóle podpisany a pozostałe nie posiadają pieczęci pozwanej, stąd trudno ustalić, kto odebrał materiał i czy była to osoba uprawniona do zaciągania zobowiązań w imieniu pozwanej. Wniosła o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron na okoliczność zawarcia umowy przez strony i jej treści, w szczególności ustaleń co do ceny. W treści uzasadnienia sprzeciwu pozwana oświadczyła, iż zaprzecza wszelkim twierdzeniom strony powodowej, które nie zostały wyraźnie przyznane w sprzeciwie (sprzeciw od nakazu zapłaty, k.135-137).

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podtrzymała żądanie pozwu w całości. Oświadczyła, że beton został pozwanej dostarczony, przy czym w jednym przypadku z uwagi na awarię systemu komputerowego został wystawiony zastępczy dokument WZ, podpisany przez kierowcę pozwanej M. K., a następnie wystawiono właściwy dokument WZ. Dodała, że kierowcy pozwanej nie byli wyposażeni w pieczęcie i dlatego nie ma ich na ww. dokumentach WZ. Powódka podała, że pozwana nie kwestionowała doręczonych jej faktur a na wezwanie do zapłaty nie odpowiedziała. Co do rzekomo wymaganych dokumentów powódka podała, że pozwana nie wskazuje, o jakie dokumenty jej chodzi, zaś odbierając beton pozwana nigdy o żadne dokumenty dotyczące betonu nie występowała. Powódka podała także, że zgodnie z przepisami aprobata techniczna jest wystawiana tylko dla wyrobu budowlanego nie mającego Polskiej Normy; mieszanka betonowa ma ustanowione Polskie Normy i nie wymaga aprobaty technicznej, zaś krajową deklarację zgodności producent przechowuje i przedkłada organom kontroli na ich żądanie; świadectwa badań udostępnia się odpłatnie na pisemny wniosek klienta. Powódka podała też, że dokumenty WZ zawierają wszystkie parametry dostarczonego betonu i były one dostarczone pozwanej przy dostawach (odpowiedź na sprzeciw, k.154-156).

Przy wezwaniu na rozprawę pozwana została zobowiązana do złożenia oświadczenia, czy faktury załączone do pozwu zostały przez pozwaną zaksięgowane – w terminie 14 dni pod rygorem uznania faktów za przyznane. Wezwanie zostało doręczone pozwanej w dniu 1 kwietnia 2014 r., jednak ani w wyznaczonym terminie ani później pozwana nie wypowiedziała się w tej sprawie (wezwanie, k.172, potwierdzenie odbioru, k.180).

Na rozprawie w dniu 7 lipca 2014 r. stawili się pełnomocnicy stron, w tym pełnomocnik substytucyjny pozwanej, który nie przedstawiając właściwego pełnomocnictwa udzielonego pełnomocnikowi przez pozwaną, został tymczasowo

dopuszczony do udziału w sprawie z zobowiązaniem do przedłożenia pełnomocnictwa w terminie 3 dni pod rygorem pominięcia czynności pełnomocnika. Na rozprawie tej strony zawarły ugodę, mocą której pozwana zobowiązała się zapłacić powódce całą dochodzoną należność główną wraz ze skapitalizowanymi odsetkami, płatną we wskazanych ratach, z dalszymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności. Sąd odroczył ogłoszenie postanowienia do dnia 14 lipca 2014 r. (protokół rozprawy, k.190-192, ugoda, k.193-194).

W wyznaczonym terminie zostało uzupełnione pełnomocnictwo, ale udzielone przez osobę, której uprawnienie do reprezentacji pozwanej nie wynikało z posiadanych przez Sąd dokumentów. Nie złożono przy tym dokumentów wykazujących udzielenie pełnomocnictwa przez osobę uprawnioną do reprezentacji pozwanej. W związku z powyższym postanowieniem z dnia 14 lipca 2014 r. Sąd otworzył zamkniętą rozprawę na nowo oraz pominął czynności pełnomocnika substytucyjnego pozwanej dokonane na rozprawie w dniu 7 lipca 2014 r., w tym zawartą przez strony ugodę (protokół rozprawy, k.218-219, postanowienie, k.220).

Na rozprawie w dniu 11 września 2014 r. strona pozwana została wezwana w trybie art.103 k.c. do złożenia w terminie 7 dni oświadczenia, czy potwierdza ugodę zawartą przez pełnomocnika substytucyjnego pozwanej na rozprawie w dniu 7 lipca 2014 r., jak również, czy ugoda została zawarta na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez pozwaną – pod rygorem uznania braku oświadczenia za brak potwierdzenia oraz skutków procesowych. Wezwanie to zostało doręczone pozwanej dnia 22 września 2014 r., ale pozwana nie złożyła żadnego oświadczenia (protokół rozprawy, k.254-256).

Na terminach rozprawy w dniach 11 września 2014 r., 20 października 2014 r. i 29 stycznia 2015 r. nie stawili się, bez usprawiedliwienia, ani pozwana ani jej profesjonalny pełnomocnik (protokoły rozprawy, k.218-219, 254-256, 279-281).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Strony prowadzą działalność gospodarczą (informacja z KRS powódki, k.8-9, odpis z KRS pozwanej, k.249-251).

W styczniu 2013 r. pozwana zwróciła się do powódki o możliwość nawiązania współpracy celem nabywania przez pozwaną betonu od powódki. Powódka przedstawiła ofertę, która została przyjęta przez pozwaną co do rodzaju betonu i jego ceny. Współpraca została nawiązana, powódka wytwarzała beton dla pozwanej i dostarczała pozwanej beton na budowę m.in. marketu N. w S. koło G. oraz marketu w S.. Początkowo beton dostarczany był po pełnej przedpłacie pozwanej. Po pewnym czasie powódka wyraziła zgodę na dostarczanie betonu z wystawieniem faktury z odroczonym terminem płatności. Pozwana płaciła za wydawany jej beton, ale po pewnym czasie wpłat zaniechała (zezn. św. J. M., e-protokół rozprawy, k.280, od 10 m. 34 s. do 20 m. 08 s., zezn. św. A. B., e-protokół rozprawy, k.280, od 27 m. 20 s. do 33 m. 13 s.).

Wydawanie betonu przebiegało w ten sposób, że albo powódka dostarczała beton własnym transportem (pojemnikiem) w miejsce wskazane przez pozwaną, albo też kierowcy pozwanej sami odbierali beton z produkcji. Przy dostarczaniu betonu przez powódkę, dokumenty WZ były podpisywane przez pozwaną przy odbiorze w miejscu dowozu, przy odbieraniu przez kierowców pozwanej podpisywali oni dokumenty WZ na miejscu (zezn. św. J. M., e-protokół rozprawy, k.280, od 21 m. 51 s. do 23 m. 59 s., zezn. św. A. B., e-protokół rozprawy, k.280, od 34 m. 26 s. do 35 m. 59 s.).

Na dokumentach WZ na odwrotnej stronie umieszczona była deklaracja zgodności towaru z Polską Normą. Pozwana nie domagała się żadnych innych dokumentów dotyczących betonu. Faktury VAT były wystawiane przez powódkę i wysyłane pozwanej pocztą. Pozwana nigdy nie kwestionowała klasy, ilości ani jakości wydanego jej betonu (zezn. św. J. M., e-protokół rozprawy, k.280, od 18 m. 48 s., od 20 m. 52 s. i od 25 m. 27 s., zezn. św. A. B., e-protokół rozprawy, k.280, od 39 m. 09 s.).

W okresie maja i czerwca 2013 r. powódka sprzedała pozwanej towar objęty sześcioma fakturami VAT. Zamówienia były złożone w opisany wyżej sposób. Towar był wydany kierowcom pozwanej. W powyższy sposób zostały wystawione i dostarczone wraz z towarem faktury VAT na łączną kwotę brutto 127.290,79 zł, w tym:

- faktura nr (...) z 17.05.2013 r. na kwotę 46.017,99 zł, płatna do 16.06.2013 r.,
- faktura nr (...) z 29.05.2013 r. na kwotę 62.422,50 zł, płatna do 28.06.2013 r.,
- faktura nr (...) z 14.06.2013 r. na kwotę 4532,55 zł, płatna do 28.06. 2013 r.,
- faktura nr (...) z 10.06.2013 r. na kwotę 4721,97 zł, płatna do 10.07. 2013 r.,
- faktura nr (...) z 17.06.2013 r. na kwotę 8284,60 zł, płatna do 17.07. 2013 r.,
- faktura nr (...) z 18.06.2013 r. na kwotę 1311,18 zł, płatna do 18.07. 2013 r.

(faktury, k.15, 47, 78, 84, 89, 101).

Wszystkie ww. faktury zostały dostarczone pozwanej. Pozwana nie zwróciła żadnej z faktur (zezn. św. J. M., e-protokół rozprawy, k.280, od 18 m. 48 s., zezn. św. A. B., e-protokół rozprawy, k.280, od 37 m. 15 s.). Faktury zostały przez pozwaną zaksięgowane (niesporne).

Na poczet faktur nr (...) pozwana dokonała wpłat częściowych. Z faktury nr (...) pozostała do zapłaty kwota 8307,40 zł, zaś z faktury nr (...) kwota 52.422,50 zł (niesporne). Pozostałe faktury pozostały nie zapłacone w całości (niesporne).

Towar objęty fakturami VAT został pozwanej wydany w całości – na budowy w S. i S. (dokumenty WZ, k.16-46, 48-77, 79-83, 85-88, 90-100, 102-104).

W dniu 9 października 2013 r. powódka skierowała do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty, wzywające do niezwłocznej zapłaty kwoty objętej pozwem w tej sprawie (wezwanie z dowodem nadania, k.105, 106). Pozwana przed wytoczeniem powództwa w żaden sposób nie zareagowała na wezwanie (niesporne).

Powyższy stan faktyczny, częściowo niesporny między stronami, Sąd ustalił na podstawie złożonych do sprawy dokumentów oraz zeznań świadków A. B. (2) i J. M. (2). Sąd nie znalazł podstaw, by powyższym dowodom odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. Dodać natomiast należy, że przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron nie było możliwe, gdyż strony nie stawily się na terminie rozprawy wyznaczonym celem przeprowadzenia tego dowodu; w szczególności dotyczyło to pozwanej, która wniosła o ww. dowód zgłosiła i która pomimo wezwania jej ze wskazaniem rygору (którego mimo prawidłowej awizacji nie odebrała), na rozprawie bez podania przyczyn się nie stawiała.

Dodać należy również, że w sprawie istniały podstawy do uznania części twierdzeń powódki za przyznane, gdyż pozwana nie wypowiedziała się co do ich treści. Dotyczyło to zarówno samego wydania towaru i doręczenia faktur, jak i zaksięgowania ich. Należy zauważyć, że jeżeli strona kwestionuje dane twierdzenie przeciwnika, winna się w tym zakresie wyraźnie wypowiedzieć. Takiego zajęcia stanowiska (art.210 § 2 k.p.c.) nie zastępuje oświadczenie, że pozwana „zaprzecza wszelkim twierdzeniom strony powodowej, które nie zostały wyraźnie przyznane w sprzeciwie”. To ostatnie oświadczenie jest pozbawione znaczenia procesowego.

Sąd zważył, co następuje.

W sprawie zastosowanie mają przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące umowy dostawy. Zgodnie z art.605 k.c., przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo periodycznie, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. Z mocy art.612 k.c., w przedmiotach nieuregulowanych przepisami tego tytułu (tytuł XIII księgi trzeciej Kodeksu cywilnego), do praw i obowiązków dostawcy i odbiorcy stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży.

Fakt wytworzenia przedmiotu dostawy wymienionego w pozwie (mieszanka betonowa) oraz jego wydania pozwanej należy w sprawie uznać za udowodniony. Zostały na tę okoliczność złożone faktury VAT i dokumenty WZ, z których wynika treść umowy zawartej pomiędzy stronami i jej wykonanie. Z ww. faktur wynika treść umowy stron – ilość towaru, cena i termin płatności, zaś z dowodów WZ – wydanie towaru. Wszystkie przedmiotowe faktury zostały pozwanej doręczone, zaksięgowane i przez pozwaną nie zwrócone.

Co do zamówienia i wydania towaru pozwana nie zgłosiła zresztą żadnych twierdzeń. Ograniczyła się do twierdzeń, że inne były ustalenia stron co do ceny z podatkiem VAT i inny termin płatności, że powódka nie udowodniła, aby przekazała pozwanej niezbędną dokumentację pozwalającą na dopuszczenie towarów do obrotu handlowego, w tym dokumentację techniczną i aprobaty jakościowe towarów, jak też wskazania, że jeden dokument WZ nie jest podpisany, a pozostałe nie posiadają pieczęci pozwanej, co zdaniem pozwanej stwarza wątpliwość, кто odebrał materiał i czy była to osoba uprawniona do zaciągania zobowiązań w imieniu pozwanej. Należy stwierdzić, że nie są to twierdzenia równoważne zaprzeczeniu zamówieniu i odebraniu towaru. W razie kwestionowania faktu wydania towaru należy takie stwierdzenie zgłosić, nie zaś, że nie ma na to dowodu. Jak wydaje się przy tym wynikać ze sprzeciwu, pozwana kwestionuje jedynie wydanie dokumentów, nie zaś towaru. Nie sprecyzowała jednak, o jakie dokumenty chodzi. W szczególności nie wiadomo, jaką „dokumentację techniczną” pozwana miała na uwadze wnosząc sprzeciw. Pozwana ani jej profesjonalny pełnomocnik nie odnieśli się przy tym do zgłoszonych następnie twierdzeń powódki, że „aprobaty jakościowe” nie miały w ogóle miejsca w odniesieniu do przedmiotowego towaru, bowiem towar (beton) miał ustanowione Polskie Normy. Twierdzenie to uznać zatem należy za przyznane. Nie było zatem podstaw do dalszego badania, o jaką konkretnie normę chodziło w tej sprawie. Dodatkowo w sprawie udowodniono, że odpowiednie deklaracje zgodności z PN zamieszczone były na odwrocie dokumentów WZ wydawanych pozwanej, a pozwana o inne dokumenty się nie zwracała.

Co się zaś tyczy wątpliwości pozwanej co do osoby, która odebrała towar, to należy zauważyć przede wszystkim, że pozwana nie zaprzeczyła, że odebranie towaru miało w rzeczywistości miejsce. Należy zaś zauważyć, że odebranie towaru jest czynnością faktyczną, a nie prawną (w szczególności nie polega na zaciągnięciu jakiegokolwiek zobowiązania), toteż powoływanie się na argument, że nie wiadomo, „czy była to osoba uprawniona do zaciągania zobowiązań w imieniu pozwanej” może świadczyć jedynie o nieporozumieniu. Sąd uznaje za udowodnione bez żadnej wątpliwości, na podstawie dowodów WZ, doręczonych faktur VAT i okoliczności im towarzyszących (ustalonych na podstawie zeznań świadków), że towar został pozwanej wydany.

Należy stwierdzić, jak już wyżej wzmiankowano, że twierdzenia pozwanej nie spełniają wymogów art.210 § 2 k.p.c., nakazującego złożenie przez każdą ze stron oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach. Jeżeli pozwana twierdzi, że towar nie został wydany, to winna złożyć wyraźne oświadczenie o tej treści (a nie, jak wspomniano, że brak jest na to dowodu). Oczywiście w sytuacji nie wydania towaru pozwana winna byłaby zwrócić wszystkie faktury bez księgowania. Taki jednak fakt bezspornie nie miał miejsca. Dodać należy, że księgując faktury powódki pozwana zaakceptowała również wynikające z nich kwoty i terminy płatności, czego nie kwestionowała również później (w szczególności po otrzymaniu wezwania do zapłaty), toteż obecne wywody pozwanej o rzekomych innych ustaleniach stron co do ceny z podatkiem VAT i innego terminu płatności należy uznać za stworzone wyłącznie na użytek tej sprawy.

Należy podkreślić, że zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art.6 Kodeksu cywilnego, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Tym samym, dostawca dochodzący roszczenia o zapłatę ceny ma obowiązek wykazać fakt dokonania dostawy z wydaniem rzeczy odbiorcy. Odbiorca winien wykazać dokonanie zapłaty ceny, a jeśli się powołuje na okoliczności wyłączające obowiązek tejże zapłaty, musi je udowodnić.

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności tej sprawy należy stwierdzić, że w ocenie Sądu przedstawione przez powódkę (załączone do pozwu) dowody z dokumentów oraz przeprowadzony dowód z zeznań świadków wykazują jednoznacznie fakt zawarcia umowy, jej treść i fakt wydania towarów. Co do tej ostatniej kwestii należy dodać, że pozwana, poza nie zwróceniem faktur bez księgowania, nie powoływała się też na fakt braku wydania towaru ani w momencie nadejścia terminów zapłaty (przypadających od 16.06.2013 r. do 18.07.2013 r.), ani doręczenia wezwania

do zapłaty (wysłanego 09.10.2013 r., pozwana nie zaprzeczyła, aby takowe otrzymała, lecz nie podjęła żadnych działań aż do otrzymania nakazu zapłaty, co nastąpiło 14.11.2013 r.).

Tym samym należy uznać, że powódka w pełni uczyniła zadość ciężarowi udowodnienia faktów, co nakładało na pozwaną analogiczny obowiązek w zakresie okoliczności, których udowodnienie spoczywało na pozwanej, w tym przede wszystkim faktu dokonania zapłaty. Pozwana żadnego dowodu w tym zakresie nie przeprowadziła, a nawet takiej inicjatywy dowodowej nie podjęła (zgłosiła jedynie wniosek o dowód z przesłuchania stron, uniemożliwiając jednak przeprowadzenie tego dowodu). Jeżeli zaś chodzi o okoliczności wyłączające bądź ograniczające obowiązek zapłaty, to jak wspomniano, ciężar ich udowodnienia również spoczywa na pozwanej. Pozwana także w tym zakresie nie tylko nie wykazała żadnych okoliczności, ale na takie okoliczności się nie powoływała. W szczególności w sprawie nie było mowy o jakichkolwiek reklamacjach jakościowych ze strony pozwanej, toteż nie mogło mieć miejsca wykonanie uprawnień z tytułu rękojmi za wady towaru (art.556 i nast. k.c. w zw. z art.612 k.c.).

Dodatkowo należy zauważyć, że nie złożenie przez pozwaną żadnych oświadczeń mimo wezwań ze strony Sądu (w tym co do ugody zawartej przez tymczasowo dopuszczzonego pełnomocnika), jak również niezrozumiała nieobecność profesjonalnego pełnomocnika pozwanej na kolejnych trzech terminach rozprawy (bez podania jakiegokolwiek przyczyny) wskazują na działanie pozwanej w celu przewleknięcia postępowania, czemu Sąd zobowiązany jest przeciwdziałać z mocy art.6 k.p.c.

Biorąc powyższe pod uwagę, istniały pełne podstawy do uwzględnienia powództwa w całości, tj. co kwot należności głównych wynikających z załączonych do pozwu łącznie sześciu faktur wraz z odsetkami ustawowymi od dnia przypadającego po dacie wymagalności każdej z kwot do dnia zapłaty (art.481 § 1 i 2 k.c.). Dodać należy, że umieszczenie w pozwie żądania zasądzenia odsetek ustawowych od jednej z kwot (56.955,05 zł) od 29 czerwca 2012 r. (zamiast prawidłowo 2013 r.) należy uznać za oczywistą omyłkę pisarską (w dalszej treści pozwu powódka podaje, że kwota ta była wymagalna 28.06.2013 r.).

Z mocy art.98 k.p.c. Sąd zasądził pod pozwaną na rzecz powódki kwotę 7597 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Obejmuje ona opłatę sądową od pozwu wniesioną przez powódkę w kwocie 3980 zł, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w kwocie 3600 zł – § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z r. 2013, poz.490), wraz z wydatkami pełnomocnika w postaci opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, wynoszącej 17 zł.

Z

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej.

17.02.2015 r.